

מסכת חלה

פרק ג

א. אוכלין עראי מן העסה, עד שתתגלגל בחטים ותטמטם בשעורים. גלגלה בחטים וטמטמה בשעורים, האוכל ממנה חיב מיתה. כיון שהיא נותנת את המים, מגבהת חלתה, ובלבד שלא יהא שם חמשה רבעי קמח:

ב. נדמעה עסתה עד שלא גלגלה, פטורה, שהמזמזע פטור. ומשגלגלה, חיבת. נולד לה ספק טמאה עד שלא גלגלה, תעשה בטמאה, ומשגלגלה, תעשה בטהרה:

ג. הקדישה עסתה עד שלא גלגלה, ופדאתה, חיבת. משגלגלה, ופדאתה, חיבת. הקדישתה עד שלא גלגלה, וגלגלה הגזבר, ואחר כך פדאתה, פטורה, שבשעת חובתה הייתה פטורה:

ד. כיוצא בו, המקדיש פרותיו עד שלא באו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. ומשבאו לעונת המעשרות, ופדאן, חיבין. הקדישן

עַד שֶׁלֹא נִגְמְרוּ, וּגְמָרָן הַגְזֵזְבֵּר, וְאַחֵר כִּדּוּ פְּדָאָן, פְּטוּרִין, שֶׁבִּשְׁעַת
חֻבָּתָן הָיוּ פְּטוּרִין:

ה. נִכְרֵי שְׁנָתָן לְיִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לוֹ עֶסֶה, פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה. נִתְּנָה
לוֹ מִתְּנָה, עַד שֶׁלֹא גִלְגֵּל, חֵיב, וּמִשְׁגִּלְגֵּל, פְּטוּר. הָעוֹשֶׂה עֶסֶה עִם
הַנִּכְרִי, אִם אֵין בְּשָׁל יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁעוֹר חֲלָה, פְּטוּרָה מִן הַחֲלָה:

ו. גֵּר שֶׁנִּתְּגֵיר וְהִיתָה לוֹ עֶסֶה, נַעֲשִׂית עַד שֶׁלֹא נִתְּגֵיר, פְּטוּר,
וּמִשְׁנִתְּגֵיר, חֵיב. וְאִם סָפֵק, חֵיב, וְאֵין חֵיבִין עָלֶיהָ חֻמָּשׁ. רַבִּי
עֲקִיבָא אוֹמֵר, הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הַקְּרִימָה בַּתְּנוּרָה:

ז. הָעוֹשֶׂה עֶסֶה מִן הַחֲטִיִּים וּמִן הָאֲרָז, אִם יֵשׁ בָּהּ טַעַם דָּגָן, חֵיבָתָהּ
בַּחֲלָה, וְיוֹצֵא בָּהּ אָדָם יָדֵי חֻבָּתוֹ בְּפֶסֶח. וְאִם אֵין בָּהּ טַעַם דָּגָן,
אֵינָהּ חֵיבָתָהּ בַּחֲלָה, וְאֵין אָדָם יוֹצֵא בָּהּ יָדֵי חֻבָּתוֹ בְּפֶסֶח:

ח. הַנוּטֵל שָׂאֵר מֵעֶסֶה שֶׁלֹא הוֹרְמָה חֲלָתָהּ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ עֶסֶה
שֶׁהוֹרְמָה חֲלָתָהּ, אִם יֵשׁ לוֹ פְּרִנָּסָה מִמָּקוֹם אַחֵר, מוֹצִיא לָפִי חֲשָׁבוֹן.
וְאִם לֹא, מוֹצִיא חֲלָה אַחַת עַל הַכֹּל:

ט. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, זִיתֵי מָסִיק שֶׁנִּתְּעָרְבוּ עִם זִיתֵי נִקּוּף, עֲנָבֵי כְּצִיר עִם
עֲנָבֵי עוֹלָלוֹת, אִם יֵשׁ לוֹ פְּרִנָּסָה מִמָּקוֹם אַחֵר, מוֹצִיא לָפִי חֲשָׁבוֹן.
וְאִם לֹא, מוֹצִיא תְּרוּמָה וְתְרוּמַת מַעֲשֵׂר לְכֹל, וְהַשָּׂאֵר מַעֲשֵׂר
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי לָפִי חֲשָׁבוֹן:

י. הנוטל שאר מעט חטים ונותן לתוך עסת ארז, אם יש בה טעם
דגן חיבת בחלה. ואם לאו, פטורה. אם כן, למה אמרו הטבל אוסר
כל שהוא, מין במינו. ושלל במינו, בנותן טעם: